

הידרדר לסמים ונכלא בכלא התורני.

חי, והחלטתי להתאבד על החיים!

אותם. הוא שאל אם אני רוצה את השופים, ואני עניתי, "בסדר, תשאיר לי אותם."

כמה דקות אחרי שהוא הלך, ניגשתי למעלית כדי לעלות לחדרי. פיתאום התנפלו עליי חמישה אנשים בלבוש אזרחי. הם אמרו לי שהם שוטרים ולקחו אותי לחדרו של מנהל-המלון. שם שפכו את שקית-השופים על השולחן ומתחת לשופים נפלה שקית ניילון, ובה קילו של אבקה לבנה.

150 איש בחדר אחד

למרות שהייתי ממוצא תורכי, לא ידעתי או אף מילה תורכית. התברר לי אחר-כך שהישראלי שהביא לי אותי קיבל ממיישהו 500 דולר כדי שיעביר לי את השקית. הוא לא ידע מה יש בפנים ועשה זאת עבור הכסף. האיש שתן לו את השקית עבר בשביל המיטרה התורכית. אני לא יודע בדיוק מה קרה, אבל אני חושב שהבוזים בישראל, שלטשו עיניים למאפיה שלי, יש להם קשרים בכל מקום, והם תכננו את הכל מראש וכך הצליחו להפיל אותי נפח.

השוטרים כיסו את עיניי ולקחו אותי לתחנת-מיטרה. שם היו גם הישראלי שתן לי את השופים ועוד כמה ישראלים שבאו באותה הטיסה מפאריס. והמיטרה ייחסה להם שותפות בעניין הסם.

אני כבר הייתי מנוסה בענייני מייטרה בישראל, ואמרתי לכולם לא להודות בשום דבר ולא לחתום על כלום. חקרו אותי ואני הכחשתי הכל. ולמרות זה שהמיטרה שוטרים ראו אותו מוסר לי את השקית, אני לא הודיתי בכך. הם ממש השתגעו והיכו אותי בלי רחמים.

את האלימות שלהם אייפשר להשוות לשום מייטרה בעולם. הם סדיסטים ורצו להוכיח באופן עקרוני שהם יכולים לשובר אותי.

אחרי שלושה ימים נפגשתי עם קונסול ישראל, אלי שקד. הוא נזכר שמרכיבים עליי תיק והוא התחיל לצעוק. מהר מאוד אסרו עליו לחזור לבקר אותי בכלא, ואפילו האשימו אותו שהוא שותף שלי.

לכלא סהאממה ג'לאר. הכלא שעליו נעשה הסרט אקספרס של חצות העבירו אותי עם הישראלי שהפיל אותי. הוא היה אדם שישב בבתי-כלא ובעל אופי חזק, אבל כאשר הוא ראה את הכניסה לכלא הזה, הוא אמר לי: "אני לא אעבור את זה!" ואומנם, הוא נפטר בכלא הזה.

כבר בכניסה אפשר לראות מה מחכה שם. זה יותר גרוע מהסרט פי מאה. הכל מלא אשפה ופחיתובל וסירחון, ואפשר ממש לראות את כל המחלות מטיילות שם.

בכלא הזה גם הבנתי לראשונה שהכל שם הולך על בקשיש. אלה שמגיעים לשם בלי כסף, הם מיסכנים מאוד. היה מותר ללבוש לבוש אזרחי בכלא, לקחו אותי למחסן עם המיז וודות שלי ומיישהו אמר לי שאם אשלם משהו לסוהר, אוכל להכניס את כל המיזודות לכלא. אחרת אקבל רק חליפה אחת.

באגף המעבר של הכלא ישנים 150 איש בחדר אחד. הוא נראה כמו אונית-העבריים. הרגשים בשתי קומות, סירחון, חוסר-אוויר, צר וצפוף. המקום היה פעם אורווה.

כיכר לחם ופסוליה

אחרי שבועי הועברנו משם לתא גדול, בו שכנו 180 איש. מתוכם היו 100 מצרים, 50 ערבים מסוריה ולבנון, וכמה אירופים.

הסוהרים כלל לא מתערבים. מכניי סים אותך לחדר, נועלים את הדלת ולך תסתדר עם האלוהים שלך. יש אסירים ותיקים שנרסקים לחדש כל זמן שיש

האשה בתא

פרנקו התגעגע מאוד לאשה בתא שלו. הוא תלה את תמונתה של אשתו היפה וארוכת-השיער על קירות-התא.

בית-המישפט גזר עליי מאסר של שמונה שנים וארבעה חודשים ולא היתה לי שום תיקווה לצאת בחיים. תפסתי את העניינים בידיים ואני הייתי זה ששלט באגף. יום אחד היו לי קטטות וסכינים ולקחו אותי לצינוק. בצינוק התחלתי לדבר תורכית.

הצינוק היה חדר במרתף, טחוב וקר. לא היה בו אור או חלון, והאוויר נכנס דרך צינור בתיקרה, שממנו באו גם עכברים. כל עכבר יותר גדול מחתול. בית-השימוש היה במרכז התא ולא היתה שמיכה או מורון. לקח לי זמן להתרגל לחשיכה וחיכיתי לאוכל. יומיים לא בא איש ולא הביאו לי אוכל.

אחרי שלושה ימים התחלתי לדפוק על דלת התא ולצעוק. זה לקח זמן עד ששמעו אותי. כי הייתי היחיד במרתף. הממונה בא וצעק עליי שאני מקים מהומה. אמרתי לו "אקימק". שזה לחם בתורכית. הוא שאל אם יש לי כסף, והסתלק.

שער-שיבה וזיכרונות

חשבתי שיוניחו לי למות שם. אבל אחרי כמה שעות מישהו הביא לי כיכר לחם ישן. פשוט שכחו אותי שם. אכלתי חלק מהלחם ושמרתי לי את היתר, כי פחדתי ששוב לא יביאו לי אוכל. אבל בכל פעם שנרדמתי, העכברים התנפלו על הלחם. הייתי צריך להיאבק איתם. הייתי שם עשרה ימים.

כשיצאתי מהצינוק, העבירו אותי מאגף לאגף. בסוף שילמתי לסוהר שוחד כדי להגיע לאגף שבו ישבו כמה ישראלים. ביום שבו הגעתי לשם נפטר

כדי שיוכל לראותה כל הזמן. בתחילה היה מותר ללבוש בכלא בגדים אזרחיים, אך אחר-כך שונה הדבר, והיה מותר ללבוש רק בגדי-כלא או אימונויות.

הישראלי שהפיל אותי, ואני נכנסתי לחדר שלו. שם גרתי יחד עם מוטקה חלבני. שגם הוא יושב שם על סמים. סידרנו שם חדר למופת. תלינו תמונות על הקירות. מסדינים פירחוניים עשינו כיסויי-מיטה ווילונות. לא היה עוד חדר כזה בכל הכלא.

כדי לסכם את דעתי על הכלא התורכי, מספיק שאומר כי אני מעדיף לשבת 50 שנה בכלא ישראלי מאשר שנה בכלא תורכי. לפתע התברר לי, כי אני עומד להשתחרר בעוד כמה חודשים. עד אז בכלל לא האמנתי שאצא. אבל זה נהיה קרוב, והתחלתי להכין את עצמי לציאה.

ביום השיחרור, כאשר הייתי צריך להיפרד ממוטקה חלבני, הייתי 40 אחוז שמח לשיחרור ו-60 אחוז כאב לי שאני צריך להשאיר את מוטקה לבדו שם. עד לרגע שהגעתי ארצה במטוס, עוד לא האמנתי שזה קורה ואני משתחרר. פחדתי שברגע האחרון יחזירו אותי לשם.

עד כאן סיפורו של פרנקו. כעת הוא מתאקלם בארץ. מתכוון להביא לכאן את בנו ואת אשתו מצרפת, ולבנות את חינו מחדש. הוא הוזמן לתת הרצאה על סמים בבית ספר, הוא מאוד רוצה לעזור לאנשים צעירים להישמר מפני הסם. הוא גם רוצה לעזור לאסירים משתחררים, ולעזור להם להשתקם. אם המיטרה לא תציק לי ולא תיטפל אליי, אני אוכל לעשות הכל. אבל רק שיתנו לי לבנות מחדש, כי אני מתחיל-היום — בגיל 36. עם שיער-שיבה וזיכרונות מהכלא — את כל חיי מחדש, והפעם אני מקווה להצליח!"

אילנה אלון

אסיר ישראלי נוסף היה בתאו של פרנקו, מרדכי (מוטקה) חלבני (באמצע). שני דון גם הוא למאסר על סחר-בסמים על-ידי בית-המישפט תורכי מחמיר.